



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>



INDHOLD: *J. Prip-Møller*: Rejseindtryk fra Kina — Dødsfald: Professor Carl A. Fejlberg; Ingeniør S. A. Faber; *Vilhelm Balslev*: Forstkandidat Frantz Leth, *Knud Lind-Hansen*: Lektor E. F. Rahr — Rektorskitte — Rektor Holbeck's Afsked med Skolen — Den nye Rektor Poul Mogensen — Gamle Odenseanere: Direktør Sophus Agerholm 70 Aar — Foredrag: *J. Prip-Møller*: Paa Rejse til Kinas buddhistiske Klostre — *Emil Rannow*: Indledning til Forstaaelse af moderne

Malerkunst — Studenterne fra 1897 — *Poul Drejer*: Studenterne fra 1912 — Studenterne fra 1937 — Ordinær Generalforsamling 1937 og Festsouper i Odense — Efteraarssammenkomst og Rusgilde 1937 — Nye Medlemmer — Noter

1937

Nummer 13

December

Rejseindtryk fra Kina

For en kinafarer er det svært at læse aviser i denne tid. Det er svært at læse om, at mange steder man har besøgt eller byer man har levet i, bliver gjort til genstand for systematiske ødelæggelsesforsøg og at en befolkning, som man er kommet til at holde af, og af hvilken langt den største del lever i ringe kaar eller fattigdom, nu faar dette til de øvrige trængsler, at deres hjem jævnes med jorden og deres kære dræbes eller lemlæstes for deres øjne. Og altsammen med et formaal som gaar imod folkets egne ønsker, og som er fostret i en fremmed magts egenkærlige tanker. Det, som det er sværest at tænke paa, er det had og den bitterhed, som kan blive resultatet af disse maaneders kampe, — hvad resultat disse ellers i det ydre vil faa. Et aandeligt resultat, der, hvis man ikke fra begge sider blandt dem, der har øje derfor, søger at modvirke det i ens eget sind, vil blive kampens værste følge og i sig bære spiren til nye stridigheder. I denne forbindelse er det værdifuldt, og værdifuldt at huske paa, at den mand, der staar som Kinas ubestridte leder i øjeblikket og som, sammen med sin hustru, har betydet mere for Kinas samling til eet rige end nogen anden i lange tider, paa mange maader og ved mange lejligheder har vist, at han — saavel som hun —

forstaar, at det er i aandens verden, at de største kampe og sejre findes, og at resultaterne her er de, der rækker videst. Hele episoden med Chiang Kai Shek's tilfangetagelse ifjor og paafølgende løsladelse, hans tilgivelse af den, der havde forbrudt sig imod ham, og den rolige maade, hvorpaa hele denne sag, saa fuld af uheldsvangre muligheder for Kinas hele fremtid, blev løst, viser, at baade han og hans hustru i deres livs store øjeblikke lader sig lede af grundsætninger, hvis fundamenter ligger dybere end en materiel opportunitets politik. — Det er denne indstilling hos landets to ledende personligheder der giver haab om, at Kina skal blive istand til at bevare det bedste, hvad der saa end i ydrepolitisk henseende vil ske med det som følge af de angreb, der i denne tid rettes mod det.

Landet staar foran en opgangsperiode, som nu tilsyneladende er standset, men som sikkert i virkeligheden vil faa ny kraft gennem de lidelser, som folket maa dele med hverandre under den fælles ulykke. Chiang Kai Shek's bedrift at forene Midtkina med de ellers altid oppositionelle Canton-provinser har vist, hvor godt landets sammensmeltning var igang, — og Nanking-regeringens indflydelse i Nordkina var i stadigt stigende. Men landet er stort, og naturligvis vilde det tage tid at naa et fællesskab stærkt nok til at bygge videre paa med



Byen Suifu i Szechuan-provinsen. Buddhistiske Klippe-skulpturer i en Klostergaard. Skulpturerne, som antagelig er fra omkring 1000-tallet, er karakteristiske ogsaa for tilsvarende Udsmykninger af Klipperne langs de store floder i Szechuan

en sammensvejsning af alle det store riges provinser til eet. I det ydre maa som sagt dette arbejde i øjeblikket hvile, men i det indre, i sindsindstillingen, er der ingen tvivl om, at denne sammensvejsning tager kæmpeskridt netop nu, og at der opbygges det aandelige fundament, som skal bære og give liv til den ydre enhed. Og er det aandelige grundlag først i orden, vil de ydre manifestationer ikke tøve med at vise sig. —

Man var godt igang. „The New Life Movement“, startet for et par aar siden af præsidenten og hans frue med det formaal at hjælpe folket til at føle sig som borgere i et fælles land og med et fælles ansvar for landets —

eller distriktets, byens, — ve og vel, har sikkert gjort sin gavn, underbygget som den var med henvisninger til det bedste, som landets egne bedste tænkere fra gammel tid havde givet slægten. I det ydre blev der, som man ogsaa vil have forstaaet det af aviserne i denne tid, gjort et stort og følgerigt arbejde med at knytte de forskellige provinser sammen. Det, der skete den engelske ambassadør, da hans bil blev angrebet af en fjendtlig flyvemaskine paa vejen mellem Nanking og Shanghai, kunde ikke være sket, da jeg rejste fra Shanghai i sommeren 1933, al den stund, at det dengang var umuligt at køre i bil længere end nogle faa mil ned til Hangchow ad den eneste — og ganske ny anlagte — automobilvej, der fra Shanghai gik ud over byens forstæder. Nu har fornylig biler kørt fra Shanghai til hovedstaden i Kweichow-provinsen, d. v. s. i det sydvestlige Kina, og hele arealet mellem Shanghai og Nanking samt Hangchow syd for Yangtze-floden er nu ompændt af en mængde udmærkede bilveje, der er ført gennem bjergene og over floderne af vesterlandsk uddannede kinesiske ingeniører.



Den store Buddha ved Byen Kiating i Szechuan-provinsen. Figuren forestiller den samme Guddom, Maiduja, som Buddhismen senere — i 1000-tallet — gav den Skikkelse, der blandt Udlændinge blev kendt som den leende Buddha, den tykmavede Figur, har dannet det — meget fjerne — Grundlag for „Darduse“. Ansigt og Bryst er nyligt restaureret med et farvet Cementovertræk.

Flyvemaskinen er taget i brug til landets indre, hvor jernbaner endnu ikke er naaet frem, og ikke vil gøre det for mange aar, ganske bortset fra spørgsmaalet om krig eller ikke krig. Da min hustru og jeg i 1932 rejste op ad Yangtzeffoden, tog det os ca. 1 maaned at komme op til byen Kiating i Szechuan-provinsen; det var endda hurtigt i modsætning til de tider, hvor man ikke havde floddampere gennem „The Gorges“, — snævringerne i flodens løb mellem Szechuan- og Hupeh-provinserne. Da maatte man regne med en maaned til, og det er endda ikke længere siden end omkring 1920. Nu gaar der under normale forhold flyvemaskine fra Shanghai hver dag til Szechuans hovedstad, Ch'ien Lu, saa man kan være fremme paa een, eller halvanden dag, og flyveren fortsætter op til det nordvestlige hjørne af riget, til hovedstaden Sianfu i Shensi-provinsen.

Vi oplevede i slutningen af November maaned 1932 at se den første flyvemaskine, der nogensinde havde været paa de kanter, glide ind over byen Suifu, eller Hsufu, der ligger ved Ming Flodens udløb i Yangtze, 1700 miles inde i landet. Der var ingen modtagelse af piloterne ved borgmesteren eller byens ældste eller fest i anledning af denne enestaaende begivenhed. Maskinen var et bombeplan, der kom fra en angribende generals lejr længere nede ad floden, og resultatet af dens visit var ca. 10 mennesker dræbte og ligesaamange saarede. I den gaard, hvor vi stod, kom den hen over os paa sin ankomst til byen. Det var en ejendommelig fornemmelse at se den over sit hoved og samtidigt tænke paa, om det nu blot var en rekognosceringsflyver eller om den havde bomber med; — om den kunde se, at dette ikke var den store kaserne, (der laa lige ved siden af), — og — dersom den kunde, om den saa evt. var saa dygtig til at ramme, at den ikke ramte ved siden af og ramte os. Man tænkte det og meget mere i langt kortere tid,



Den smalsporede Bane fra Haifong til Yünnanfu, en af Stationerne i det flade og vandrige Fransk Indo-Kina. Figuren længst til højre, samt den mørktklædte bag det hvide Aareblad, er annamitiske Kvinder; de farvede deres Tænder sorte, vi syntes afgjort ikke, at det saa godt ud.

end det tager at skrive og læse disse linjer, men kunde jo ellers ikke foretage sig saa meget andet end netop at lade tankerne gaa gennem sit hoved og saa se, hvad der skete. Den gik videre, vi fik i en fart hentet en kikkert og kunde nu følge den paa dens vej langs med flodbredden, — som laa paa den anden side af byen end der, hvor vi stod. Pludselig saa jeg i min kikkert, hvordan 3 smaa aflange sorte genstande løsnedes fra maskinen og dalede lodret ned. Man vidste, at naar de om nogle faa sekunder naaede jorden, vilde antagelig huse blive ødelagte og mennesker dræbte. Det var nogle ubeskrivelige øjeblikke, fyldte af spænding og skamfuldhed over, at ens egen race havde opfundet saadanne mordvaaben og at en uskyldig befolkning som sit



Tunnel paa Banen mellem Haifong og Yünnanfu



Tunnellen paa Banen mellem Haifong og Yünnanfu. Læg Mærke til den smalle Sporvidde (sml. de to Mænd, der gaar paa Banelinjen), og til de derved muliggjorte talrige Kurver.

første bekendtskab med en saa smuk opfindelse som flyvemaskinen skulde lære den at kende som et apparat, der spredte død og jammer om sig. — Vi hørte detonationerne, men kunde i den ende af byen, hvor vi stod, intet se. Maskinen gik atter et stykke bort, fulgte den samme linje tilbage og lod atter tre bomber falde. Dette skete endnu en gang, og den gik derefter ned ad floden tilbage til sin basis. En ung Amerikaner og jeg gik senere paa dagen ned til floden. Det var et sørgeligt syn, der mødte os. Paa flodbredden laa de dræbte og lemlæstede mennesker i deres blod, søfolk



Kina-Indlands-Missionens Gaard i Byen Ta Ch'ien Lu paa den gamle kinesisk-thibetanske Grænse. Vor Expedition med Jakokser og Ridedyr for en 10 Dages Rejse i de thibetanske Distrikter Vest for Ta Ch'ien Lu. Udlændingen med Haanden paa Hoften og Ryggen til, er den senere afdøde Rev. J. H. Edgar, sammen med Mr. Cunningham, der stadig bor her, kendt af alle videnskabelige og Turistekspeditioner til disse Egne som uundværlige Venner og Hjælpere, og med en enestaaende Gæstfrihed.

fra bl. a. den damper, der 4 maaneder iforvejen havde sejlet os op ad floden. Da de havde mærket, at bomberne var rettet mod deres baad, (de første 3 faldt i floden udenfor skibet), var de søgt ind paa strandbredden og havde søgt ly under nogle store skraatliggende klippestykker her. De næste bomber faldt paa bredden og sendte deres ladning vandret ud fra nedslagsstedet. De ulykkelige, der laa i læ for det, der kom lodret ovenfra, var ikke gardedede mod det, der kom fra siden og blev dræbte paa stedet. „I got all the dirty work,“ sagde den amerikanske lægemissionær, der blandt alle de saarede havde forbundet en mand, hvis underkæbe var revet af, og — forgæves — havde søgt at redde en lille 10-aars dreng, der havde siddet paa sin onkels arm og set paa livet paa floden. Han havde vendt sig om, da han var ramt og sagt til onklen: Det var da godt jeg sad her, saa du ikke blev ramt. — Han døde paa hospitalet.

Man tænker paa, hvad indtryk en saadan by's befolkning faar af Vestens kultur, og paa, om ikke deres bedømmelse af, hvad dens frembringelser er værd, altid vil være præget af dette deres første møde med en flyvemaskine.

Vi var i den paagældende by i halvtredje uge, lukket inde af de kæmpende hære, — men mærkede i det daglige meget lidt til krigstilstanden, da fronten laa et par dagsrejser længere nede ad floden. Vi var komne med djunk oppe fra hovedstaden Ch'ien Lu og havde været fem dage undervejs. Vi skulde have fortsat længere ned, men blev altsaa stoppet af tjendtlighederne. — Turen langs Mingfloden, Den Klare Flod, er smuk og afvekslende. Den gaar igennem den frugtbarste del af provinsen, og floden bryder sig her og der vej gennem lave sandstensklipper i hvis brunrøde overflade buddhafigurer er udhuggede. Undertiden er der i hundred-, ja, maaske i tusindvis af dem, undertiden er anstrængelserne forøenede til frembringelsen af en enkelt figur,

som i Kiating, hvor Tung floden løber ud i Ming. Statuen her, en siddende Maiduyaskikkelse, er 209 fod høj og hugget udaf klippen ca. 732. — Paa klippernes top ligger større eller mindre klostre og templer og en rig vegetation har haft let ved at finde fodfæste i de bløde klipperevner og dækker dem med et grønt pur af skov og planter. Disse egne af Kina er iøvrigt bekendte for deres ualmindelig rige flora. Dette gælder ikke alene Szechuan, men i endnu højere grad den syd for liggende Yünnan provins. Denne skal være det rigeste plante-reservoir i verden med fantastiske mængder af sjældne arter. En amerikansk videnskabsmand, jeg traf i Yünnanfu, dr. Rock, hvis glimrende fotografier fra det østlige Tibet og grænseegnene her, de, der har lejlighed til at se National Geographic Magazine, vil have lagt mærke til, — fortalte mig, at han i Yünnan havde fundet over 700 forskellige slags Rhododendrons. Han havde været der, naar de blomstrede og havde haft expeditioner de paagældende steder, naar det var tid at samle frøene ind.

Klimaet i denne provins er i den sydlige del halvtropisk, og man faar et udmærket indtryk af det uberørte og urskovsagtige, der karakteriserer store dele af den, naar man med banen tager fra havnestaden Haifong i Fransk Indo-Kina gennem denne besiddelse ind i Yünnan og op til hovedstaden Yünnanfu. Denne bane siges at være den skønneste i verden, — en paastand jeg ikke er kompetent til at dømme om, — men at det er en meget smuk og ejendommelig tur vil enhver, der har taget den, indrømme. Banen blev færdig i 1910 efter 5 aars uhyre vanskeligt arbejde. Medens banen i Fransk Indo-Kina gaar gennem sletteland, begynder bjergene, saasntart vi kommer ind i Yünnan, og toget kryber frem langs med brusende floder bekransede paa begge sider med urskov, eller det hænger paa klippesiderne paa udbyggede terrasser eller i

udhuggede gallerier og tunneller. Af disse sidste findes der 155 fordelt paa en strækning af mindre end 465 km. Terrainet er saa vanskeligt og faren for skred etc. til enhver tid saa stor, at togene ikke kører om natten. Hver aften stod vi ud og gik paa hotel, for saa at fortsætte næste morgen. Dette havde dog den fordel, at vi helt kunde nyde det smukke landskab og intet gaa glip af i den henseende. Ude af den sidste tunnel var vi oppe paa Yünnan sletten, 2030 meter over havfladen, efter en køretur paa tre dage. — Da banen blev bygget, laa hovedkvarteret i Yünnan lige Nord for grænsen ind til Indo-Kina, en afstand fra havnebyen Haifong der dengang tog 50 dage gennem et fjendtligsindet areal fuldt af malaria og andre epidemiske sygdomme. Der døde af den indfødte arbejdsstab ca. 12000 i de 5 aar, arbejdet stod paa, og omtrent 100 Europæere. — Takket være deres arbejde og anstrængelser, kunde vi nu rejse igennem et landskab, der syntes saa uberørt, som var vi de første, der trængte derind. Vi kom til Yünnanfu og blev efter en dags hotelophold gæstfrit indkvarterede hos lederen af den engelske missions arbejde der i byen. Her, saavel som alle andre steder, hvor jeg har rejst, og hvor den kristne mission har haft stationer, blev vi vist godt tilrette og hjulpet paa enhver ønskelig maade, og fik, som man altid kan faa det netop her, en indføring i det lokale milieu, som det vilde være vanskeligt iallefald mere langvarigt at faa paa anden maade. Det har været min erfaring overalt, hvor jeg paa mine rejser har færdedes i Kina, at missionærernes gæstfrihed og venlighed er den rejsende en meget stor hjælp, ganske uanset den stilling, som den rejsende iøvrigt maatte have til spørgsmaalet Mission, og netop fordi erfaringen dækker alle mine rejser, ogsaa dem, jeg ikke her har omtalt, kan jeg lade den være generalnævneren, hvori de spredte indtryk, der her er gengivet, passende kan gaa op.

J. Prip-Møller

Dødsfald

OVERLÆGE,
PROFESSOR CARL A. FEILBERG

1. OKTOBER 1844 – 19. APRIL 1937

Med Professor Feilberg har Odenseaner-Samfundet mistet sit ældste Medlem og tillige et af de mest interesserede, hvem vi indtil for faa Aar siden stadig havde den Glæde at se ved vore Sammenkomster. Hans Fader var under Trearskrigen Præst i Sundeved, og Drengen kom derfor først i Skole i Flensborg, men da Faderen senere fik Embede i Paarup, blev han overflyttet til Odense Katedralskole, hvorfra han blev Student i 1863.

I 1864 ser vi ham deltage som Frivillig i Krigen, hvorefter han begyndte at studere sit Yndlingsfag Botanik. Han var saa heldig at blive Deltager i flere botaniske Ekspeditioner bl. a. til Færøerne, Bagindien og Kina i Aarene 1867 – 1869, men efter Hjemkomsten fra disse lange Rejser begyndte han at studere Medicin og blev cand. med. i 1874. To Aar efter fik han Ansættelse ved Øresundshospitalet, hvor han kom til at virke i samfulde 40 Aar og indlagde sig stor Fortjeneste som Leder af Karantæneafdelingen. Han var en af de første, der sagde god for Finsens geniale Koppebehandling og var i en lang Aarrække et meget virksomt Medlem af Bestyrelsen for Finsens Lysinstitut.

Om sin Tilknytning til Odense Katedralskole for næsten 80 Aar siden har Prof. Feilberg skrevet en meget interessant Artikel i nærværende Tidsskrifts Nr. 3 (1927) „Træk fra Kammeratlivet for mange Aar siden“.

INGENIØR S. A. FABER

7. JULI 1867 – 29. DECEMBER 1937

Odenseaner-Samfundet har mistet et af sine fremstaaende Medlemmer, der for faa Maaneder siden naaede Støvets Aar. Ingeniør Faber var den næst- yngste af de fire Adjunkt-Sønner fra Odense, der hver paa sit Omraade naaede betydelige Resultater og førende Stillinger i Samfundet. Faber valgte Elektrotekniken, der i 1884, da han blev Student, endnu ikke var synderlig udnyttet herhjemme, hvorfor han resolut drog til vore store Nabolande og tog elektroteknisk Ingeniøreksamen i London i 1893. Derefter virkede han endnu i en halv Snes Aar som Ingeniør i England, Frankrig og Tyskland, indtil han i 1902, „nel mezzo del cammin di nostra vita“, som Dante siger, altsaa kun 35 Aar gammel,

udnævntes til Direktør for Københavns Sporveje og Tuborg-Klampenborg elektriske Sporvej, der dengang var private Foretagender og hidtil var drevet henholdsvis med Heste- og Dampkraft.

Siden da har Ingeniør Faber været Foregangsmand paa alle de Omraader, hvor Elektrificering efterhaanden har afløst de nu forældede Kraftkilder, men hans faglige Interesser og uhyre Arbejdsfelt formaade dog ikke at svække hans Kærlighed til den gamle Skole, og sammen med Sophus Agerholm, Sophus Michaëlis, Simon Hansen, Rektor Holbeck og Einar Løllesgaard tog han Initiativet til Stiftelsen af vor Forening, og vi har siden ofte haft den Glæde at se ham til kammeratligt Samvær, og derfor vil vi savne ham og bevare Mindet om ham som en af Odense Bys bedste Sønner og en af vore kæreste Kammerater.

FORSTKANDIDAT FRANTZ LETH

Den 9. Juni er et af Odenseaner-Samfundets trofaste Medlemmer afgaaet ved Døden efter mange Aars tiltagende Svagelighed. Frantz Leth kom ind i Skolen i 1887, men forlod den allerede 1890, blev senere Forskandidat og emigrerede til Canada, hvor han mødte sin Skæbne under Træfældningen i de store Skove, idet et Træ knuste hans Ben. Han fik aldrig sin Førlighed og vendte hjem til Danmark som Invalid. Jeg traf ham omtrent samtidig med, at „Odenseaner-Samfundet“ stiftedes, og han lod sig gerne trække med ind i Samlivet med de gamle Skolekammerater, som alle vil mindes hans trods Sygdom stoute Kæmpeskikkelse med det store Skæg. Han hørte ligesom med iblandt os, trofast som han var og glad for hver Gang, han skulde mødes med os. Vi vil savne hans Skikkelse ved de kommende Møder – han var en god Kammerat.

Vilhelm Balslev

EDWIN FRIEDLEIF RAHR

F. 5. APRIL 1864

14. September 1937 døde forhenværende Lektor E. F. Rahr i en Alder af 73 Aar.

Som Søn af Aarhus-Købmanden, Etatsraad R., prægedes han af sit Hjemms Kultur, og hans Kærlighed til og Interesse for Skolegerningen gjorde, at han efter at have taget teologisk Embedseksamen gav sig til at studere til Skoleembedseksamen (cand. mag. 1893).

Disse to Ting: hans Kultur og hans Kærlighed til Skolegerningen blev Grundtræk i hele hans Livsværk.

I 25 Aar fra 1906 til 1931, da han paa Grund af tiltagende Sygdom maatte tage Afsked fra Skolen, virkede han ved O. K.

For gamle Elever staar vel Billedet af Adjunkt, senere Overlærer og Lektor R. som den stilfulde Lærer, i Elevernes Øjne – ved første Indtryk – noget utilnærmelig.

Men efterhaanden som de vekslende Elever i denne lange Periode lærte at dømme Lærerne ud fra mere modne Betragtninger end slet og ret Skoledrengens og ganske særligt efter at have faaet Skolen lidt paa Afstand, blev de klar over, hvilken udmærket Lærer Lektor R. var.

Ligevægtig, myndig og bestemt som han var, forstod han at skabe Respekt for Arbejdet. Hans Dom var endelig og retfærdig – altsammen Egenskaber, som vi Drengene hurtigt lærte at sætte Pris paa og som gjorde Lektor Rahr til en afholdt Lærer.

Sygdom og Skrøbelighed havde især i de seneste Aar bøjet den før saa ranke Mand, men mere end nogensinde gik det op for os gamle Elever, der havde den Glæde af og til at hilse paa Lektor Rahr, at hans Interesse for Eleverne ikke hørte op ved Skolens Port.

Han fulgte saa at sige hver enkelt, og forbavsende var hans Evne til at huske og genkende gamle Elever.

Intet kunde glæde ham som en Passiar med en gammel Elev, og man mærkede da, at der bag det, som Skoledrengen betragtede som Utilnærmelighed, bankede et varmt og forstaaende Hjerter.

Nu er han død, men hans mange Elever vil med Taknemmelighed tænke tilbage paa Timerne i Skoletiden.

Knud Lind-Hansen

Rektorskifte

REKTOR HOLBECK'S AFSKED MED SKOLEN

Vor gamle Skole har skiftet Rektor. Rektor Holbeck fyldte i Foraaret 70 Aar, og fra Udgangen af Skoleaaret tog han sin Afsked efter 19 Aars Rektorgerning. Rektor Holbeck, der selv er Student fra Odense Katedralskole, tog i 1891 Skoleembedseksamen med Historie som Hovedfag, Fransk og Latin som Bifag; 1891 blev han ansat ved den lærde Skole i Rønne, fra 1913 som Overlærer, og i 1918 udnævntes han til Rektor i Odense.



Rektor H. St. Holbeck

Afslutningsfesten for Skoleaaret 1936—37 fik derfor et særligt højtideligt Præg, den formede sig som en Afskedsfest for Rektor Holbeck. Højtideligheden var henlagt til Industripalæets Festsal, Skolen havde ikke Plads til de mange Lærere, Elever, Forældre og andre, der var mødt op for at tage Afsked med Rektor. Festsalen var fyldt til sidste Plads, og fra alle Sider takkedes og hyldedes Rektor for sin Ledelse af Skolen. I en stor og menneskelig Tale efterlod Rektor sit „pædagogiske Testamente“, og derpaa talte Stiftamtmand Neumann paa Eforatets Vegne, Formanden for Forældrenævnet, Sognepræst Pontoppidan Thysen, for Forældrene, og Lektor Madsen bragte Lærerkollegiets Tak.

Odenseaner-Samfundet var repræsenteret ved sin Formand, Kontorchef Ryyd, og Bestyrelsesmedlemmerne Læge Vald. Meyer og Redaktør Poul Dreyer. Formanden holdt paa Odenseaner-Samfundets Vegne følgende Tale:

„Odenseaner-Samfundets Bestyrelse har ønsket, at der ved denne Lejlighed udtales en Tak til Rektor fra Odenseaner-Samfundet.

Odenseaner-Samfundet er — som det maa-ske vil være de tilstedeværende bekendt — en Forening, bestaaende af gamle Elever, udgaaet fra Odense Katedralskole — en Fortsættelse paa en Maade af Skoleforeningen „Mimer“.

Odenseaner-Samfundet blev stiftet den 5. Marts 1926 paa Initiativ af Studenter fra 1880'erne, og Rektor Holbeck, som er Student fra Odense Katedralskole fra 1885, var en af Stifterne og var Medlem af Foreningens Bestyrelse fra 1926 til 1930.

Det var store Forarbejder, der gik forud for Odenseaner-Samfundets Stiftelse; det gjaldt navnlig om at faa oplyst, hvem der i Løbet af de sidste mange Aar var udgaaet fra Odense Katedralskole og faa fremskaffet saa mange Adresser som muligt paa endnu levende Odense-Studenter, og en meget stor Del af dette Arbejde blev udført af Skolens Rektor; senere har Rektor ydet sin betydelige Indsats for gamle Elevers Tilslutning til Foreningen, og jeg behøver ikke at opholde mig ved, at Rektor naturligvis har deltaget i de Sammenkomster, som Foreningen har holdt her i Odense, og endvidere er rejst til København, naar Sammenkomster af særlig festlig Art har været afholdt, saaledes Foreningens 10-Aars Stiftelsesfest i Fjor.

Der er altid en særlig Stemning over de Sammenkomster, hvor Katedralskolens Lærere er til Stede, og naturligvis gælder dette i særlig Grad, naar Skolens Rektor deltager i vore Sammenkomster; og vi er meget glade for Rektor Holbecks utvungne, naturlige og kammeratlige Færd imellem os.

Vi takker Rektor Holbeck for godt Samvær indenfor Odenseaner-Samfundet, og for hvad De iøvrigt har været for Foreningen, og en særlig Tak, fordi De altid, naar Foreningen holder Møde i Odense, inviterer os hen i vor

gamle Skole; det at vi tidligere Elever passerer Skolens Trapper og Gange og kommer ind i Solennitetssalen og i vort gamle Klasseværelse, bevirker, at alle gode Skoleminder kommer frem i vor Erindring.

Vi haaber, at Rektor Holbecks Interesse for Odenseaner-Samfundet ikke maa svækkes, fordi De nu forlader Skolegerningen, og vi venter at se Dem iblandt os, saa ofte De har Lyst til at være sammen med gamle Elever fra Odense Katedralskole.

Til den Tak, som Odenseaner-Samfundet skylder Dem, føjer ogsaa Foreningens Medlemmer Ønsket om mange gode og lykkelige Aar for Dem, naar De nu forlader vor gamle Skole, hvor De er udgaaet fra som Student, og hvor De har udført en Rektors ansvarsfulde og betydelige Gerning i næsten 20 Aar.“

— — —

Endnu talte Student Rosenlund paa det afgaaende Studenterholds Vegne, Gymnasiast Carl Hansen som Repræsentant for Skolens Elever og endelig Rektor Frøken Helga Lund, Sct. Knuds Gymnasium.

Højtideligheden sluttede med, at Rektor Holbeck bevæget takkede for alle de venlige Ord og for den smukke Stemning, der havde præget hans sidste Translokation. Den vilde han aldrig glemme.

DEN NYE REKTOR

Som Efterfølger for Rektor Holbeck ud-nævntes fra 1. August Lektor Poul Mogensen, København.

Rektor Mogensen er Jyde, Søn af afdøde Provst Mogensen, og født 4. Januar 1895. Student fra Aarhus Katedralskole og cand. mag. i 1920 med Matematik som Hovedfag. Indtil 1929 var Rektor Mogensen Adjunkt ved Roskilde Katedralskole, derefter Lektor ved Vestre Borgerdydskole. Rektor Mogensen er en overordentlig dygtig Matematiklærer, har skrevet meget benyttede Lærebøger i dette Fag, og har

indtil Oktober 1937 været Formand for Gymnasieskolernes og Seminariernes Matematiklærerforening. Er desuden Medredaktør af Matematisk Tidsskrift. Ved Siden heraf interesserer Rektor Mogensen sig for pædagogiske Emner i Almindelighed, og han nærer en varm Interesse for den sønderjyske Sag.

Det er maaske første Gang Skolen har faaet en Matematiker som Rektor, og Rektor Mogensen udtalte første Dag efter Ferien, da han overtog sit Embede, at de gamle Filologer, som hidtil havde beklædt det ærværdige Embede som Rektor for Odense Katedralskole, vilde vende sig i deres Grave over at have faaet en Barbar af en Matematiker til Efterfølger. Det var imidlertid Rektors Agt at værne alle gode Traditioner ved Skolen.

Odenseaner-Samfundet har sendt den nye Rektor sin Hilsen, og Rektor har udtalt sin Interesse for Samfundets Virksomhed. J.

Gamle Odenseanere

DIREKTØR SOPHUS AGERHOLM 70 AAR

Da Sophus Agerholm d. 8. Juli naaede det Aaremaal, der i det offentlige Liv medfører Embedsfratrædelse, blev han af den lange Række store og indflydelsesrige Organisationer, som han har tjent, fejret, hyldet og takket for sin enestaaende Indsats under sin mangeaarige Virksomhed i Arbejdsgiverforeningen.

Odenseaner-Samfundet har om muligt i endnu højere Grad Grund til at hylde og takke Sophus Agerholm som den centrale Skikkelse i Foreningens Liv, som en af dens Stiftere, som dens første Formand og energiske Leder. Da vor Forening afholdt en festlig Sammenkomst paa 10-Aars Dagen for sin Levetid, blev Sophus Agerholm under enstemmig Jubel udnævnt til vort Æresmedlem.

Ved alle vore Sammenkomster har vi haft den Glæde at se den nu 70-aarige som en livlig og munter Kammerat, der ofte har taget Ordet til kloge og indholdsrige Taler. Vi mindes alle hans Tale til 25-Aars Jubilæerne ved vor sidste festlige Sammenkomst, og vi glæder os til mange fornøjelige Sammenkomster med vort kære Æresmedlem.

Arkitekt Joh. Prip-Møllers Foredrag

Paa Rejse til Kinas buddhistiske Klostre
Rejsebillede fra Yangtze-floden og dagligt Liv i Klostrene

Torsdag den 13. Maj Kl. 20 afholdt „Odenseaner-Samfundet“ Møde i Studenterforeningens Selskabslokaler med vort Medlem Arkitekt Prip-Møller som Foredragsholder.

Prip-Møller har opholdt sig 12 Aar i Kina, og han gav en livlig og højst interessant Skildring af Livet i de kinesiske Klostre. Lysbilledmaterialet var fortrinligt, og Smalfilmene gav et levende Indtryk af Rejselivet i Kina. Et lille Uddrag af Foredraget findes andet Steds i Bladet. Foredraget er et Uddrag af Prip-Møllers i disse Dage udkomne enestaaende Pragtværk, hvis Titel er „Chinese Buddhist Monasteries“, trykt i 450 Eksemplarer, som hurtigt vil finde Vej til Bibliotekerne Verden over og andre Steder, hvor man interesserer sig for Kinas Arkitektur og Religion. Værket, der desværre er ret kostbart, betegnes som et af de prægtigste, der er udkommet paa danske Forlag.

Til Mødet havde for første Gang i „Odenseaner-Samfundet“s Historie Medlemmernes Paarørende Adgang.

Ved det efterfølgende Smørrebrød talte bl. a. Læge Peter Lersey, der er Klassekammerat med Prip-Møller, og fremdrog Erindringer fra Skoleaarene.

Maleren Emil Rannows Foredrag

Indledning til Forstaaelse af moderne Malerkunst

Lørdag d. 25. September Kl. 20 afholdt „Odenseaner-Samfundet“ Møde i Studenterforeningens Selskabslokaler, hvor vort Medlem Maleren Emil Rannow talte om Indledning til Forstaaelse af moderne Malerkunst. Foredraget ledsagedes af udmærkede Lysbilleder, fremvist af Fru og Frk. Rannow.

Medlemmernes Paarørende havde ogsaa denne Aften Adgang.

Efter at Formanden havde budt Velkommen, holdt Emil Rannow Forsamlingen i Aande ved et fortræffeligt 5 Kvarters Foredrag; han skildrede de forskellige Retninger indenfor Malerkunsten, navnlig de franske (Im- & Expressionismen), og aabnede

Øjnene for mangt og meget, som man tidligere kritisk havde afvist som uforstaaeligt paa Grund af manglende Indsigt.

Ved det kammeratlige Samvær bagefter takkede Læge Møller, Aarup, fordi Mødet af Hensyn til Provinsmedlemmer var henlagt til en Lørdag Aften, og Emil Rannow oplæste under stor Jubel Morten Korchs „Det tænkende Menneske“.

Studenterne fra 1897

22. Oktober fejrede Studenterne fra 1897 deres 40-Aars Jubilæum i et Antal af 105 ved en meget vellykket Fest paa Den kgl. Skydebane. Af de 25 Studenter fra Odense Katedralskole var mødt 9, hvilket sikkert maa betragtes som et smukt Resultat efter saa mange Aars Forløb. Siden 25-Aars-Jubilæet i 1922 har vort Hold mistet sin faste Duks, Lomholt-Thomsen, Sognepræst ved Nathanaelskirken i Sundby, hvem vi vil mindes som den ubestridelige Dygtighed, han var, noget genert og kejtet i Skolen, men altid den bedste og hjælpsomste Kammerat mod os alle.

Studenterne fra 1912

820 Studenter og -diner kunde i 1912 sætte den hvide Hue paa deres respektive Hoveder. Af disse er det naturligvis i denne Forbindelse — d. v. s. i Relation til Tidsskriftets Læsere — 46 Ungersvende fra Odense Katedralskole, der interesserer.

Det er som en af 12'erne jeg er blevet opfordret til at præsentere Aargangen, som den tager sig ud i Dag, en Opgave, som ikke lader sig løse udtømmende, og som tvinger mig til paa Forhaand at bede om Undskyldning for de Mangler og Unøjagtigheder, der af flere Grunde er uundgaaelige, fordi Kildematerialet har været temmelig løsagtigt. Den store traditionelle Samling og Opmarsch i Jubilæums-aaret har til vor egen Beskæmmelse ikke fundet Sted, og jeg for mit Vedkommende har kun haft Lejlighed til at være til Stede ved den af „Odenseaner-Samfundet“ arrangerede

Sammenkomst, hvor jo kun et Faatal af de gamle Kammerater havde fremstillet sig til gensidig Beskuelse.

Men en Del lader sig naturligvis sige, og lad mig begynde med at mindes de afdøde: *Otto Knudsen*, der døde kort efter Studentereksamen, *Einar Hedemann*, som for nogle Aar siden omkom ved et Rideuheld, *Otto Clausen* og — saa vidt jeg har kunnet faa oplyst — *V. A. Henritzy*.

Den klassisk-sproglige Linie havde i Skolen 10 Dimittender. Af disse er 6 Præster — *Sven Alsinger* (Hansen) i København, *A. S. Isager* i Todbjerg-Mejlager, *P. Otzen* i Jersie-Kirke-Skensved, *A. P. Rasmussen* i Vedbæk, *Hans Rasmussen* i Eskildstrup paa Falster, og *J. C. A. Talleruphus* i Vildsted-Vindblæs. *H. C. Broholm* er Inspektør ved Nationalmuseet, *V. N. Eskelund*, Læge i København, *Sven Ranulf* (i Skolen Pedersen), Dr. phil. og kendt Videnskabsmand, og *G. R. Simonsen*, Fuldmægtig hos Kriminaldommeren i Roskilde.

Den nysproglige Linie var den mest mandstærke det Aar. Den talte ikke mindre end 22 Elever, og af disse har en Del efter endt Uddannelse fundet tilbage til de fyenske Græsgange.

I Odense er bosat Læge *A. C. Andersen*, Grosserer, Konsul *Ove Hennings*, Sagførerne *Aage Juul-Pedersen* og *N. J. N. Kjærsgaard* samt Forfatteren af denne lille Artikel, der er Redaktør af „Fyens Stiftstidende“. Og i Nyborg er *Erik Hindse-Nielsen* Præst ved Statsfængslet.

Saa er der *Poul Dessau*, der efter adskillige Aars Udlændighed nu lever som Forretningsmand i København, *Oluf Friis Hansen*, der er Rektor paa Herlufsholm, Assurandør *Kay Høeg*, København, Adjunkt *Jacob Jacobsen*, Kolding, *Oscar Larsen*, der er Præst i København, *Henrik Levinsen*, der er Sygehuslæge i Farsø, *Kaj Mørch*, som er søgt til Udlandet og har en Stilling som Disponent i et dansk

Firma i Riga, *Harald Petersen*, der er Statsadvokat for København, *Otto Rasmussen*, som efter Sigende er Politimand, *Christian Schaf-falitzky de Muckadell*, der har slaaet sig ned paa Bjergsted Skovridergaard pr. Jyderup, *Ib Schaldemose*, der er Direktør i Foreningen til Tuberkulosens Bekæmpelse, og endelig *Christian Strøm*, der er Fuldmægtig i Finansministeriet.

Om *H. Lindebod* mangler jeg Underretning.

Den matematisk-naturvidenskabelige Linie kunde hint Aar stille med 14 Studenter.

Gustav Aaderup opholder sig nu et saa fjært Sted som i Reykjavik, hvor han er Stadsingeniør. *S. A. Gelting Hansen* er Apoteker i Nyborg, *Niels Hansen* er Inspektør i Landsoverskatteraadet, *K. R. Henriksen* er Ingeniør ved Statsbanerne og bosat i Helsingør, *Moritz Pedersen* er Landsdommer i Viborg, *S. L. Simonsen* er Ingeniør i Fyns kommunale Telefonselskab i Odense, *J. P. A. Skovlund* er Ingeniør ved Statsbanerne, *Kaj Hauer* (Svendsen) er Ingeniør og Entreprenør, *N. P. Sørensen* er i Øjeblikket Redaktionssekretær ved „Fyns Tidende“ i Odense, men tiltræder til Nytaar en Stilling ved Ritzaus Bureau i København, og endelig er *Hans Toft* Pianist i Odense Teaters Orkester.

Om *H. P. W. Juul* er det eneste, jeg har kunnet faa oplyst, at han er bosat i London, om *Jørgen Rantzau*, at han vistnok er Revisor, og om *Ejnar Lomholt*, at han er cand. polit. med mig ubekendt Opholdssted.

Det er i store Træk, hvad jeg kan berette om mine Samtidige fra Odense Katedralskole, og jeg kan kun tilføje, at Rettelser og Tilføjelser modtages med Taknemmelighed.

Som man af Oversigten vil se, er det højst forskellige Poster i Samfundet, 1912'erne nu efter de 25 Aars Forløb indtager. Studentereksamen kan føre til lidt af hvert — og er altsaa ikke saa tosset endda.

Odense, 1. December 1937.

Poul Dreyer

Studenterne fra 1937

Den klassisk-sproglige Linie:

H. E. Jacobsen, P. Lund, K. Mortensen, Else Waage Petersen, A. Rasmussen.

Den matematisk-naturvidenskabelige Linie:

P. Andresen, Jytte Bech, O. Bisgaard, F. W. Frederiksen, Brita Ellef Hansen, G. M. Hansen, H. B. Hansen, H. K. Hansen, O. R. Hansen, A. O. Lykke Jørgensen, P. H. Jørgensen, E. C. Kalør, E. Krag, K. Mosebo, M. Krag Møller, Annelise Nielsen, Karen L. Nielsen, Bodil Pedersen, H. C. Rasmussen, J. O. Ring, K. Stougaard.

Den nysproglige Linie:

H. E. Andersen, A. K. H. Andreasen, C. A. Hansen, V. Hansen, B. M. Jensen, P. J. W. Jørgensen, H. Møller, M. E. Nielsen, H. P. M. Petersen, A. E. Rasmussen, M. Therkelsen, H. Werenberg-Sørensen, A. Worm.

Den ordinære Generalforsamling 1937

og Fest-Souperen i Odense

Efter talrige Opfordringer fra Provsmedlemmer og i Overensstemmelse med den paa Generalforsamlingen i 1936 truffne Beslutning afholdt „Odenseaner-Samfundet“ ordinær Generalforsamling Torsdag den 22. April Kl. 19,30 paa „Grand Hotel“ i Odense.

DAGSORDEN

- 1) Formanden aflægger Beretning.
- 2) Kassereren aflægger Regnskab, herunder Regnskab for „Odenseaner-Samfundets“ Understøttelsesfond.
- 3) Valg af Medlemmer til Bestyrelsen. De efter Tur afgaaende er: Fuldmægtig *W. Elmquist*, Fuldmægtig *Einar Stampe Frølich*, Dommer *G. Heide-Jørgensen*, Overlæge *Einar Lollesgaard*, Sekretær cand. jur. *E. Lumbye-Madsen*.
- 4) Valg af 2 Revisorer og 2 Revisorsuppleanter. De nuværende Revisorer er: Grosserer *Henrik Brock* og Fuldmægtig *Vald. Jensen*. De nuværende Revisorsuppleanter er: Grosserer *J. Balslev* og Universitetskasserer *Haugsted*.
- 5) Forslag fra Bestyrelsen om at bevilge en Præmie paa 100 Kr. til en af Dimittenderne fra Odense Katedralskole i Sommeren 1937, at uddele efter Skoleraadets Bestemmelse.
- 6) Eventuelt.

Paa Forslag af Formanden valgtes Overretts-sagfører *K. Lollesgaard*, Odense til Dirigent. Dirigenten takkede under Akklamation for Valget og konstaterede Generalforsamlingens lovlige Indvarsling og gav Ordet til Formanden angaaende *Punkt 1*. Formanden aflagde følgende

Beretning

I 1926 blev der afholdt en ekstraordinær Generalforsamling i Odense, men det er første Gang i „Odenseaner-Samfundets“ Historie, at den ordinære Generalforsamling afholdes her; dette er forsaavidt i Overensstemmelse med Lovens § 5, hvor der staar, at den ordinære Generalforsamling afholdes i København eller i Odense inden hvert Aars April Maaned.

Naar samtlige tidligere ordinære Generalforsamlinger hidtil er afholdt i København, er Grunden den, at $\frac{2}{3}$ af Foreningens Medlemmer bor i København og nærmeste Omegn. Foreningens andre Medlemmer er spredt over den øvrige Del af Landet, men de fleste af den sidste Trediedel er bosat i Odense eller den øvrige Del af Fyen.

Imidlertid har der efterhaanden været Røster fremme om at faa en Sammenkomst i Odense, — ret naturligt iøvrigt, — og paa Generalforsamlingen ifjor fik Bestyrelsen Tilslutning til at indbyde Medlemmeene til en Sammenkomst i Odense, og det sker altsaa nu, men jeg skylder at tilføje, at det var med nogen Betænkelighed, vi lod Indbydelser udgaa, idet der for nogle Aar siden er forsøgt at afholde en Sammenkomst i Odense, men den maatte desværre aflyses af Mangel paa Tilslutning.

Paa Generalforsamlingen ifjor blev der fremsat Ønske om flere Mødeaftener, og jeg kan sige, at der ikke er noget Bestyrelsen hellere vil, end at arrangere flere Mødeaftener, forudsat at Medlemmerne vil komme til Stede, men det kniber det desværre ikke saa lidt med; og Foreningens Kasse maa der ogsaa skeles lidt til; hver Mødeaften tærrer nemlig noget paa Kassebeholdningen, og Beholdningen er ikke særlig stor; vi har ikke hidtil i „Odenseaner-Samfundet“ været saa heldige, som det skal være Tilfældet i enkelte andre tilsvarende Foreninger, at der blandt Foreningens Medlemmer er en „Danielsen“.

Bestyrelsen traf kort Tid efter Generalforsamlingen Aftale med Kontorchef *Olrik* om at holde Foredrag i August-September. Kontorchef *Olrik* blev imidlertid syg og kunde derfor ikke holde sit Foredrag før i Oktober ifjor. Ved Odenseaner-

Samfundets ordinære Efteraarssammenkomst og Rusfest den 27. Oktober i Studenterforeningen holdt Kontorchef *Olrik* sit Foredrag, hvis Emne var: „Undersøgelser i Odense vedrørende H. C. Andersens Slægt m. m.“ Foredraget var meget fornøjeligt og blev hilst med livligt Bifald af de tilstedeværende. Ved den efterfølgende Rusfest talte *Læge Vilh. Balslev* for Russerne, og Aftenen sluttede med et vellykket Panchesold.

Bestyrelsen var allerede tidligere traadt i Forbindelse med Arkitekt *Prip-Møller* om at holde et Foredrag for Odenseaner-Samfundets Medlemmer. Foredraget vil blive holdt i Studenterforeningen den 13. Maj, og Indbydelse hertil vil snarest efter Generalforsamlingen udgaa til Medlemmerne. Bestyrelsen har iøvrigt ment, at det vilde være rigtigst, at der til dette Møde bliver Adgang ogsaa for Medlemmernes Paarørende, da Foredraget utvivlsomt fortjener stor Interesse. Det handler om Arkitektens Rejseoplevelser i Kina med særligt Henblik paa Besøg i buddhistiske Klostre, og der vil blive forevist en Del Lysbilleder. Vi venter os meget af denne Aften; Arkitekt *Prip-Møller* betegnes som Danmarks Svend Hedin og er iøvrigt Student fra Odense Katedralskole og naturligtvis Medlem af „Odenseaner-Samfundet“.

Paa sidste Generalforsamling blev der fremsat Kritik af Medlemsbladet. I den Anledning har man paa et Bestyrelsesmøde vedtaget at nedsætte et særligt Redaktionsudvalg, der bestaar af Dr. *Balslev*, Fuldmægtig *Frølich* og Adjunkt *Holger Jensen*. Bestyrelsen vil meget gerne medvirke til, at Bladet kunde udkomme noget oftere. Bladet, der tidligere blev trykt i København, bliver nu trykt her i Odense for en meget rimelig Pris hos et af Foreningens Medlemmer, og Bladet er, efter Bestyrelsens Formening, et endog meget smukt Foreningsblad. Vi haaber, at det skulde naa dertil, at Bladet kan udkomme 2 Gange om Aaret; men det koster Penge, og det er muligt, at man maa tage under alvorlig Overvejelse at lade Bladet indlægge i et Omslag med Annoncer, for at Udgifterne ikke skal blive for store.

Foreningen tæller i Dag ca. 250 Medlemmer. Da Odense Katedralskole er en af de største Skoler udenfor København, er dette Tal selvfølgelig alt for lille. Bestyrelsen bestræber sig efter bedste Evne for at skabe Rammerne om de festlige Sammenkomster, men skal Sammenkomsterne have Betydning som Bindeled imellem Elever udgaaet fra Odense Katedralskole til Styrkelse af gammelt, godt Kammeratskab fra Skoledagene, maa Med-

lemstallet forøges, og Deltagernes Antal i Møde-aftenerne være meget større; Bestyrelsen anmoder hvert enkelt Medlem om at medvirke hertil.

ad 2. Kassereren, Direktør *Rytter*, redegjorde derefter for det reviderede Regnskab, for hvilket Generalforsamlingen uden nogen Bemærkning enstemmigt gav Décharge.

ad 3. Til Bestyrelsen genvalgte Dommer *G. Heide-Jørgensen*, Fuldmægtig *E. Stampe Frølich* og Sekretær *E. Lumbye Madsen*. I Stedet for Overlæge *E. Lollesgaard* og Fuldmægtig *W. Elmquist*, der ikke ønskede Genvalg, valgtes Læge *V. Meier*, Ferritslev, og Redaktør ved Fyens Stiftstidende, *Poul Dreyer*.

ad 4. Til Revisorer og Revisorsuppleanter genvalgte henholdsvis Grosserer *H. Brock*, Fuldmægtig *Vald. Jensen* og Grosserer *J. Balslev*, Universitetskasserer *J. V. Haugsted*.

ad 5. Generalforsamlingen vedtog enstemmigt at bevilge 100 Kr. til en Dimittend fra Odense Katedralskole.

ad 6. Læge *J. E. N. Møller*, Aarup, foreslog, at Møde-aftenerne i København afholdtes om Lørdagen, saaledes at Provsmedlemmer lettere kunde deltage.

Formanden lovede at tage Spørgsmaalet under velvillig Overvejelse og henstillede, at Provsmedlemmerne gav bedre Møde end hidindtil; Formanden motiverede et Forslag om Afsendelse af et Telegram til det afgaaede Bestyrelsesmedlem Overlæge *E. Lollesgaard*, Fredensborg, der har siddet i Bestyrelsen siden Foreningens Start, og som var forhindret i at være til Stede ved denne Generalforsamling.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, og Dagsordenen var udtømt, hævdes Generalforsamlingen.

I Tilslutning til Generalforsamlingen samledes den nyvalgte Bestyrelse til Møde for at konstituere sig. Formanden: Kontorchef *Ryud*, Næstformanden: Professor *Møller*, Kassereren: Direktør *Rytter* genvalgte. Fuldmægtig *Stampe Frølich* valgtes til Sekretær.

I Mødet deltog godt 40 Medlemmer, heraf 23 fra Odense og 4 fra det øvrige Fyn og Jylland.

Mimers Formand, stud. art. *Winther Jørgensen*, var „Odenseaner-Samfundet“s Gæst.

Alle Deltagerne, der var mødt i Festdragt, samledes derefter til Souper i „Grand Hotel“s Festsal ved et smukt pyntet Bord.

Formanden bød Velkommen og foreslog, at der sendtes en telegrafisk Hilsen til fhv. Gymnastik-

lærer *N. A. Nielsen*, som havde tegnet sig til Festen, men ved Sygdom var blevet forhindret i at komme til Stede, hvorefter Næstformand Professor *P. Møller* i en smuk versificeret Tale hyldede vor gamle Skole.

Fuldmægtig *E. Stampe Frølich* talte for Odense By, Rektor *Holbeck* takkede i sin Egenskab af Rektor, fordi „Odenseaner-Samfundet“ afholdt sin Generalforsamling i Odense, og udbragte et Leve for „Odenseaner-Samfundet“, hvorefter man afsang „Hellig er vor Ungdoms Lyst“.

Efter Souperen samledes man til Panchesold. Redaktør *P. Dreyer* blev valgt til magister bibendi, og han gav straks Ordet til Direktør *Agerholm*, der talte smukt for Rektor, idet han fremhævede Rektors alsidige Virksomhed. Forsamlingen afsang saa „concinamus o sodales“. Rektor takkede og udtalte Haabet om, at han, naar han blev emeritus, ofte kunde være sammen med de mange gode Kammerater, med hvem han var knyttet med mange hellige Baand.

Dr. *V. Balslev* havde skrevet efterfølgende Sang om „Skoleminder“, der af Bogtrykkeren var forsynet med nydelige Vignetter af Tegneren *Johs. Nielsen* med Motiver fra Odense By. Efter Afsyngelsen talte Dr. *Balslev* om det daglige Liv i Skoleaarene udenfor Skolen, han meddelte endvidere, at han havde medtaget en Gave til Skolen: en meget morsom og smuk Akvarel af Pietro Krohn (1867) forestillende Sct. Knuds Marked, saaledes som det tidligere afholdtes paa Sct. Albani Torv i Odense. Billedet, hvoraf vi bringer en Gengivelse, er nu ophængt i Skolens Lærerværelse.

Dr. *Meier* talte for Formanden, Fuldmægtig *Elmquist* for Lektor *Black*, Formanden takkede Fuldmægtig *Elmquist* i Anledning af hans Afgang fra Bestyrelsen for hans udmærkede Arbejde som Sekretær siden Stiftelsen, han var den, der næst Direktør *Agerholm* havde udrettet det største Arbejde for „Odenseaner-Samfundet“.

Endvidere talte Dr. *Bratli*, Lektor *Black* talte om sin næsten 50-aarige Gerning som Skolemand og fik i Tidens Løb Lejlighed til at synge et Par af de kendte engelske Sange, som vi huskede fra Undervisningen.

Samfundets ældste Medlem, Professor *P. K. Møller*, talte poetisk om „den gamle Ø“, som vi alle holder af.

Overretssagfører *Lollesgaard* takkede Bestyrelsen, fordi Festen blev holdt i Odense.

Endnu blev holdt mange Taler, og ingen forlod Festen, før Formanden sluttede af.

Den følgende Dag var Store Bededag, og Kl. 10 mødtes de fleste af de tilrejsende ved H. C. Andersens Hus.

Vort Medlem, Museumsinspektør Chr. M. K. Petersen, foreviste livfuldt det smukke Museum

og fortalte mange belærende Ting om de mange ejendommelige Skatte, Museet ejer. Fra Museet gik Deltagerne til Skolen, hvor Rektor Holbeck modtog os. I Løbet af Dagen rejste hver til sit efter et meget vellykket Møde.



Pietro Krohn: Sct. Knuds Marked i Odense 1867

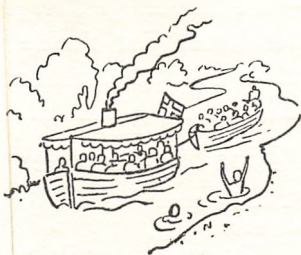
SKOLEMINDER

Mel.: Ved Vintertid —

Lad andre prise deres By
og skrive Ode til dens Ære —
vi hylder Odins Stad paany,
thi her var altid bedst at være!
Den blev vor Barndoms skønne Hjem,
og naar vi drager Minder frem,
vi dvæler stedse helst ved dem,
der gjaldt vor By og vore kære.



Paa Vestergade tænker vi –
 dér har vi vandret tidt paa „Strøget“,
 naar vi en Søndag i det fri
 Cigaren nød i „Udgangstøjet“!
 Og „Læsehaven“, hvor vi gik
 hver Lørdag Aften til Musik,
 mens spændt vi ventede' paa et Blik
 fra hende, som dens Glans forhøjede'.



Og tænk paa Aens Vove „klar“,
 hvorpaa vi ud til Skoven sejlede'
 med „Dampbarkassen“, som os bar
 til Sommerbal – og skønt den sneglede'
 med sære Prust og fæle Hyl,
 det var dog Morskab og Idyl,
 som vi tog med for hendes Skyld,
 til hvem vor unge Manddom bejlede'.



Ved Vintertid man ofte fandt
 os hist paa Skøjteløberbanen,
 hvor Byens Damer vi galant
 har givet mangan Tur i Kanen!
 thi Kvinden var jo lige skøn
 i Vinter hvid og Sommer grøn!
 Vi hendes Billed' bar i Løn –
 som Rosen fin og rank som Granen.



Ja, saadan gik det til omtrent,
 dengang vi sled paa „Katedralen“
 fra første Klasse til Student –
 paa Duksepladsen som i „Halen“!
 Og op vi voksede' Aar for Aar,
 til nogle med „Realen“ gaar,
 mens „Artium“ de andre faar
 med Rektors Tale som Finalen.



I Aften samles atter vi
 og tænker paa de svundne Dage –
 lidt Vemod blander sig deri,
 fordi kun Mindet er tilbage!
 Men for vor Skoletids Parnas
 vi alle tømme vil vort Glas
 og sige højt et „Gratias“,
 forinden vi maa Afsked tage.

V--v.

Efteraarssammenkomst og Rusgilde 1937

Lørdag den 30. Oktober havde „Odense-
 aner-Samfundet“ indbudt til Efteraarssam-
 menkomst og Rusgilde.

I Forbindelse hermed var alle Studenter fra
 Odense Katedralskole fra 1912 indbudt for i
 Kammeraternes Kreds at fejre deres 25-Aars
 Studenterjubilæum.

Mødet var besøgt af ca. 50 Medlemmer,
 heraf 10 „Russer“ og 15 25-Aars Jubilarer;
 der var 2 kvindelige Medlemmer til Stede.

Vi gik straks til det festligt smykkede Bord, hvor der serveredes Souper.

Dr. *Bratli* holdt Rustalen, der baade var alvorlig og munter; Taleren fremhævede, at Forskellen paa gammel og ung tidligere var større end i Nutiden; de ældre samles nu med Glæde med de unge. De har faktisk fundet hinanden og kan omgaas „sans cérémonie“ og kammeratligt, og der er etableret en Art „Fællesundervisning“, hvor de gensidig lærer af hinanden, og naar de gamle ikke længer anses for saa tørre og kedelige som tidligere, medens Ungdommen ofte illuderer som erfarne udover deres Alderstrin, saa turde det skyldes denne gensidige særdeles gavnlige Paavirkning. Vi gamle hilser da med Glæde vore nye Kammerater som Medarbejdere i et Samfund af aandsbeslægtede, der altid vil bevare vor gamle Skole og dens gode Traditioner i taknemlig Erindring. Og saa et hjerteligt Velkomstleve for Aftenens Russer!

Stud. med. *P. Andreasen* takkede; han mindedes Skoletiden, og han og Kammeraterne havde allerede opdaget, at de savnede meget fra Skoletiden, og var særlig glade for, at „Odenseaner-Samfundet“ videreførte Aanden og Kammeratskabet fra Skolen.

Direktør *Agerholm* talte for 1912erne, han oprullede Billedet fra sine Studenteraar — politisk (*Estrup*) — litterært og teknisk; dernæst standsede han ved Aaret 1912: Før-Krigstiden med Højkonjunktur — ringe Arbejdsløshed — og sprang saa op til 1937 med de vældige Fremskridt indenfor Tekniken — og sammenlignede den politiske Situation og Litteraturens Frembringelser med de tidligere nævnte Mærkeaar.

Redaktionssekretær ved Fyens Tidende *N. P. Sørensen* takkede.

Translokationssangene blev afsunget og de indløbne telegrafiske Hilsener blev oplæst.

Punchesoldet indlededes fornøjeligt med Underholdning af *Chr. Gottschalch* og Pianisten

Schnedler-Meyer ved Klaveret. *Chr. Gottschalch* talte senere for Damerne og de unge. Redaktør *P. Dreyer*, Odense, for *Gottschalch*.

Rektor *Friis-Hansen*, Herlufsholm, (1912er) talte for Kammeratskabet, Adjunkt *H. Jensen* talte for de unge fra 1937 og opfordrede dem til at dyrke „alma mater“ som Kammerater.

Sognepræst *Alsinger* (1912) talte smukt om Skoletiden, de gamle Lærere og om Studentens Liv — de forskellige Livsgerninger og om Skolevenskabet, der skulde vare evigt.

Klokken blev over 1, inden man sluttede af.

Nye Medlemmer

Andersen, E. L., Konsul, Odense.

— Lauritz, Odense.

Bencke, Erik, Grosserer, Langelinie 1, Odense.

Christgau, Aug., Grosserer, Vestergade, Odense.

Dessau, Villy, Eksportchef (Tuborg),

Østerbrogade 44, Ø. (1913)

Ebbesen, Stephan, Landsretssagfører, Mageløs 10, Odense. (1920)

Hansen, Poul Flemming, Ingeniør cand. polit.

Østbanegade 29, Ø.

Hennings, Ove, Konsul, Dronningensgade 3,

Odense. (1912)

Hohwy, Ellen, c/o. Eksportslagteriet, Odense. (1934)

Holm-Nielsen, Kaj Valdemar, Skjoldagervej 1, Gentofte. (1927)

Høegh, Kay, Assurandør, Odensegade 13, Ø. (1912)

Nissen, Paul, Lærer, Dronningensgade 88, Odense.

Petersen, Knud Lehn, kgl. Bygningsinspektør,

Arkitekt, R., Læssøgade 27, Odense.

Rosenberg, Thomas, Journalist (c/o. Fyens Stiftstidende), Hunderupvej 42¹, Odense.

Sørensen, Niels, Redaktionssekretær, cand. polit. (Fyens Tidende), Sdr. Boulevard 62, Odense. (1912)

Noter

Kommandør af Dannebrog

Denne Udnævnelse er tildelt Grosserer, Direktør *Cornelius Petersen*.

Odenseanersamfundets Legat er iaar blevet tildelt Student *Kurt Mosebo*.

Ældre Numre af vort Tidsskrift kan faas à 1 Krone ved Henvendelse til Sekretæren Fuldmægtig Einar Stampe Frølich, Fabritius Allé 6, Klampenborg.